

EEN STORM IN EEN THEE KOPJE

DOOR DOROTHY ROSE

I

Het denkbeeld kwam bij Gwen op, toen zij aarzelend een shilling betaalde voor het voorrecht, dat zij genoten had door een kopje slappe thee en een miniatuur stukje oudbakken cake te mogen gebruiken in een tea-room in de buurt van Bond Street.

Zij begaf zich per autobus naar Sloane Square en kwam als een wervelwind de vergulde salon binnen stormen, waar haar tante Lady Chelsea en haar twee oudere zusters juist bezig waren onder het genot van geurige Souchon en sandwiches haar toekomst te bespreken.

„Diana gaat trouwen met Sir Wilfred Slumpton,” merkte haar tante op. „Cynthia blijft bij mij tot zij trouwt; jij, lieve Gwen, bent nu nog maar het eenige probleem.”

„Klinkt als de laatste vraag van een examen-opgave,” mompelde Gwen, op een driebubbel opgevouwen sandwich kauwend. „Maar in tegenstelling met alle problemen, die ik ooit ontmoet heb, ga ik mijzelf oplossen. Ik ga een tea-room openen.”

„Gwen!”

Van de kruin van haar omstandig ge-
coiffeerd hoofd tot de punt van haar ver-
wonderlijke kleine schoentjes, straalde Lady
Chelsea letterlijk verontwaardiging uit.

„Twee buitengewoon mooie zusters heb-
ben mij niet veel illusies overgelaten, maar
ik kan theezetten”, ging Gwen voort. „Ik
zal ergens een kleine flat nemen en Hannah
kan als huishoudster optreden en heerlijke
koekjes bakken, die de verdwenen eetlust
van Mayfair weer zullen opwekken.”

„Je zult bij haar veilig zijn,” gaf Lady
Chelsea toe, want de bedoelde matrone had
al de Charteris op haar knie gewiegd en
aanbad, tegen de gewoonte in, Gwen boven
alles. „Ik geloof, dat we nog dankbaar
moeten zijn, dat je er niet over denkt een
koffie-stalletje op het Embankment op te
zetten, of met mosselen in het East End te
gaan venten.”

II

Ye Countrie Tea-Roome werd met de
noodige plechtigheid geopend, hetgeen voor-
namelijk te danken was aan de bemoeiingen
van Lady Chelsea, die besloten had de ge-
heele zaak nu maar als een grap te be-
schouwen en welwillend de medewerking
van al haar vrienden had ingeroepen, en
achter de schermen verscheen, om haar te
feliciteeren met haar koek en haar afschuw
uit te spreken over de bedienden.

„Zij zijn zeer bekwaam,” verzekerde
Gwen, die druk bezig was.

Haar tante haalde haar neus op. „Mijn
lieve kind, het zijn de mannen, die je moet
aantrekken, als je de boel werkelijk wilt
laten loopen. Leer van mij dat een man
nog liever een kop thee door een aardig
meisje op zijn pantalon geworpen krijgt,
dan dat het keurig neergezet wordt door
een meisje met een gezicht als een knolraap.”

In de volgende weken dacht Gwen over
deze opmerking na, want ondanks alle

nectar en ambrozijn, die aan de bezoekers
werden voorgezet, liepen de zaken niet al
te best.

Zoo gingen de zaken voort tot Betty
verscheen.

„Ik ben Betty Slade — Henry H. Slade
is mijn papsie — spek, weet u en saucijzen.
Ik verwacht, dat u denken zult, dat ik een-
voudig gek ben, om zoo hier maar binnen
te dringen, maar ik moest u eenvoudig
alleen spreken,” en de dochter van den
vleeschkoning glimlachte op 'n betooverende
manier en wist zoo'n zelfdeng limlach op
Gwen's nog al betrokken gezichtje te
brengen.

„U kunt niet gelooven, hoe fijn ik het
vind, dat u nog zoo jong bent,” ging haar
bezoekster voort. „Ik was eerst bang, dat
u oud zoudt zijn en met een bril op, maar
nu — Ik zal u de heele geschiedenis ver-
tellen. Vertel mij eerst eens, of Lord Renfrew
hier dikwijls komt?”

Gwen keek verbaasd.

„Meer dan eenig ander man. Hij is dol
op geslagen room en werkelijk eigenge-
bakken koekjes en hij krijgt hier goede
waar.”

„Dan kunt u mij onmiddellijk als een lid
van uw staf beschouwen.” Betty's oogen
glinsterden ondeugend. „Kijk eens, het zit
zoo. Ik had nauwelijks mijn met nr. 38 ge-
schoeide voetjes aan land gezet, of ik werd
door de bladen genoemd als de toekomstige
Lady Renfrew, wier dollars bestemd zijn,
om de vervallen grootheid van het huis
van Renfrew weer op te heffen. Nu heb
ik Zijne Eminentie nog niet ontmoet, maar
ik heb hem gezien, en...”

„U wilt niet met hem trouwen?”

„Maar dat is juist, wat ik wil!” Betty
tikte nadrukkelijk met haar gehandschoende
handje op den lessenaar. „Ik heb hem ge-
zien en ik vind, dat hij nu werkelijk je dat
is — de echte achttien-karaats, deftige
Engelsche aristocratie. Ik zou er niets op
tegen hebben, om hem mijn dollars te laten
spendeeren, maar ik wil niet, dat hij mij
daarom trouwt, en daarom ben ik van plan,
om de oude geschiedenis uit de verhaaltjes
te probeeren — liefde alleen om de liefde
zelf, u weet wel, wat ik bedoel. Denkt u,
dat ik eenige kans heb met hem?”

Van het oogenblik, dat Betty's keurige
rokjes en mousseline schortjes op het groene
kleed van de tea-room verschenen, begonnen
de zaken te loopen. Zij bediende ook de
tafel, waar Lord Renfrew gewoonlijk zat
en behandelde hem met een zedig respect,
dat hem zeer scheen te amuseeren.

De Jeunesse dorée van het West End, die
tot nu toe af en toe eens kwam binnen-
loopen, belegerde nu Betty's tafels en ver-
bruikte ontzagelijke quantums thee en cake.
Overtuigd door hetgeen zij zelf zag en de
overreding van Betty, die er gezond com-
mercieel verstand op na hield, ontsloeg
Gwen na eenige aarzeling de onaantrekke-
lijke kelnerinnen en was zoo gelukkig er

een stel zeer knappe jongedames voor in de
plaats te krijgen.

Eenige van die meisjes deden goede
huwelijken en een society-blad noemde de
tea-room een ernstige concurrent voor het
tooneel, als middel om in den adel te wor-
den opgenomen. Aardige meisjes, die am-
bitie in deze richting hadden en er niet in
slaagden aan het tooneel te komen, smeek-
ten Gwen haar op proef te nemen, en meer
dan één tooneeldirecteur, die een groot koor
op peil te houden had, keek met begeerige
oogen naar de rijen aardige bedienden.

Het was Maurice Williams, de schreeuwe-
rige directeur van het Frivolity Theater,
die verder ging.

De uitbarsting kwam, toen op zekeren
dag Gwen, die hulp te kort kwam, ge-
noodzaakt was om zelf te helpen bedienen.

„Handige meid, die Sallie Seymom,”
merkte hij met zijn rauwe stem op, zich ver-
kneukelend in het feit, dat hij haar weer
een meisje voor zijn koor afhandig had
gemaakt. „Zij zal het goed maken, jammer,
dat u haar voorbeeld niet volgt.”

Het was ongelukkig, dat Williams, met
het oog op het mooie weer een zeer dun
pak kleeren droeg, want toen zijn vleezige
hand zich over die van Gwen sloot, op
het oogenblik, dat zij den theepot neerzette,
liet zij dien onmiddellijk vallen en zond op
die manier een zondvloed van kokende
thee over zijn dikke beenen.

Haar triomphantelijke glimlach was er
niet op berekend, om hem te kalmeeren
en was misschien ook de oorzaak van de
bloemrijke taal, die er op volgde. Het was
een uitbarsting, die de keurig gekleede be-
zoeksters verstomd deed staan en een uit-
drukking van hulpeloosheid op het gezicht
van de jeugdige eigenares te voorschijn
bracht.

Lord Renfrew was echter geenszins ver-
stomd. Zijn lange beenen brachten hem in
twee stappen aan den anderen kant van
de kamer en zijn groote, gespierde handen
grepen den woedenden en met thee door-
weekten directeur in zijn kraag. Langs de
grinnkende meisjes en de verbaasde thee-
drinkers stuwde hij zijn vrachtje naar de
trap, terwijl Betty in verrukking toekeek
en eeuwigen eerbied zwoer aan de spieren
van het huis Renfrew.

Zelfs dit voorval deed den onaange-
namen directeur nog niet verdwijnen,
ofschoon de boosaardige blik in zijn oogen
Gwen waarschuwde, dat hij op wraak zon,
en alleen daarom in de tea-room kwam.

Het was toch wel het toppunt, dat
hij een week voor de première van *The
Matinée Girl*, besloot er een tea-room-too-
neel in te lasschen en zijn plan kenbaar
maakte, om zes van haar aardigste meisjes
er toe te krijgen op het tooneel op te komen
en de reuzenschlager te zingen: „Thee voor
twee personen?”

„Ik heb verschillende meisjes geprobeerd
en de idioten houden allen een theeblad
vast, of het een badkuip was. Ik heb nu
eenmaal mijn hart op dit stel van u gezet
en ik zal ze hebben ook, al moest ik ze
ontvoeren.”

Dien avond zat Gwen in het poppen-
huis van een flat, die zij met Betty deelde
en martelde haar hersens af met de vraag,
hoe zij wraak kon nemen. Betty was uit,
gehaald door den dolverliefden Lord
Renfrew.

Inspiratie en Betty kwamen tegelijkertijd.
Een blik op het opgewonden gezichtje van